

Вечірнього сонця промінням облита,
Надвечір по небові хмара неслась,
І тихо на ниви пшениці та жита,
З високості слізьми на землю лилась,
Їй жалко було, що колосся, пекучим,
Попалене сонцем, хилилось униз;
Їй жалко, що вітром ламало палючим,
І хмара лилась на степи морем сліз,
І слізьми знебула земля упивалась,
Щоб вогкість цілющу ростинам оддать,
І радісно кожна стеблина всміхалась,
Мовлявши: «Ці сльози — для нас благодать!»
